

• ΗΛΙΑΣ Π. ΒΟΥΓΙΕΡΙΔΗΣ

Τὸ «*Ἀκαδημαϊκὸν Ἡμερολόγιον*» ἐτιχε τῆς ἐγγενοῦς ἀνεργασίας τοῦ γλοσσηροῦ λογογράφου μας καὶ συγγραφέως κ. Ἡλ. Π. Βουγιερῖδου, γνωστοῦ ἀπὸ τῶν φιλολογικῶν κόσμων τῆς πρωτευούσης διὰ τε τῶν συγγραφῶν του καὶ τῶν ποιημάτων του. Ὁ κ. Βουγιερῖδης ἀνδέεται πρὸς τὰς Πάτρας διὰ μαθητικῶν ἀγαπήσεων καθότι ἐν Πάτραις διήρνας τὰ ἔτη τῶν μαθητικῶν του σπουδῶν καὶ τὰς Πάτρας ἐγνόησεν ὡς γενέτειραν. Διὰ τοῦτο καὶ ἡ συμμετοχὴ αὐτοῦ εἰς τὴν συνταγασίαν τοῦ «*Ἀκαδημαϊκοῦ Ἡμερολογίου*» δύναιται γὰρ λογισθῆναι ὡς ἀνεργασία Πατρίνου λόγιου.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΟΥ ΠΕΡΝΟΥΝ

Ο ΡΩΜΑΝΤΙΚΟΣ

— Ἐπάνω στὰ χεῖλή σας, φίλοι μου, τὸ πιερό σας χαμόγελο δὲν ἔσβυσεν ἀκόμη καὶ δείχνει, πὸς εἶδατε κατὶ, ποῦ ἐξύπνησε τὴ συμπόνεσά σας.

— Ἐπίγαινεν ἥσυχος ὁ ἄνθρωπος κ' ἡ ὄψι του ἐφανέρωσεν, ὅτι τὴ σκέψι του τὴν ἐνοχλοῦσε μόνο τῆς καθημερινῆς ζωῆς τὸ συνειδητιζόμενο τὸ βάρος. Ἐβράδιζεν ἥσυχος ὁ ἄνθρωπος.... Ἐξάρνα τὸ βῆμά του ἐσταματίσας κ' ἐμπρὸς ἀπὸ τὰ μάτια του ἐπέρασεν τὸ φάντασμα ἀλλοτινῆς ἀνησυχίας. Δίπλα στὸ πλευρὸν ἐνός ἄλλου χωροῦμένη κα' ἐνθουσιασμένη ἐπίγαινεν ἡ γυναῖκα, ποῦ ἄλλοτε ἐβράδιζε δίπλα στὸ πλευρὸ τὸ δικό του. Ἡ γυναῖκα, ποῦ ἄλλοτε τῆς ἐμιλοῦσε γιὰ τὸ φεγγάρι καὶ τὰ ἄστρα, γιὰ τὰ λουλούδια καὶ τὰ ὄνειρά του. Ἄλλοτε. — Καὶ καθὼς τὸν εἶδαμε γὰρ σταματιῆν ἀπότομα καὶ γὰρ νηπιῶν ἄλλόκοτα συγχανημένως, γὰρ νηπιῶν τὸν ἄλλο κ' ὄχι τὴν γυναῖκα, ποῦ ἐβράδιζε χωροῦμένη κ' ἐν-

δουσιασμένη, τὸν ἐλπιθήζαμε' ἐφανταστήζαμε τὸ σοφία τῆς ζήλειας, ποῦ θὰ εἰσιγότρογε τὴν ἡσιγία του... Κ' ἐξείνος ὡσαύτ' ἐνόησε τὸ στοχασμὸ μας, εἰσιοφιδίωσε: "Ἄγ ἤμουνα ζηλιώτης θὰ ἔτανοῦσα τώρα πολὺ." Ὅμως ἐγὼ λυπῶμαι τώρα αὐτὸν τὸν ἄλλο.. Βλέπει πὸς πρέπει κ' ὁ δυστηγισμένος αὐτὸς νὰ πλ. σὸ ἢ τὸ χέος του στὸν λόγου. Κι' αὐτὸς, ὅταν δὲ θὰ τῆς μιλάει γιὰ τὸ φεγγάρι καὶ τῆς ἰστορία, ὅταν ἢ στιγμή τοῦτη θὰ γίνῃ καὶ γι' αὐτὸν ἄλλοτε, θὰ κλάει, ὅπως ἔκλαμα. Μὰ τότε ἄς ἔλθῃ νὰ μ' εὔρη γιὰ νὰ γνωρίσῃ τὴ σοφία μου, ποῦ δὲ μὲ ἀφίνει νὰ τὸν ζηλεύω τώρα. Ἄς ἔλθῃ νὰ μοῦ εἰπῇ κ' αὐτὸς γιὰ τὸ δικὸ του ἄλλοτε.. | Ἔτσι εἰσιοφιδίωσεν ὁ δραστοποιημένος αὐτὸς ρομαντικὸς, ποῦ δὲν εἶχε πάψει νὰ θυμῶται ἀκόμη τὸ φεγγάρι καὶ τῆς ἰστορία καὶ τὸ ἄλλοτε...

ΟΙ ΩΡΑΙΕΣ

... Δὲν εἴμαστε μονάχα ἡμεῖς, ποῦ ἐβλέπαμε μὲ κάποιον ζήλεια τὰ ζευγάρια τῶν ἀγαπημένων, ὅσα ἐπενοῦσαν ἀπ' ἐμπρός μας, ἔτσι γεμάτα πόθους κ' ἐνθουσιασμοὺς μέσα στοῦ φεγγαριοῦ τὴν ἀπαλή φωτοχυσία. Ἦτανε κ' ἄλλοι ἀρκετοί, ποῦ δὲν εἰσέχωναν τὰ ματιά τους ἀπὸ τὰ περαστικὰ χαριτωμένα ζευγάρια. Καὶ τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ ἔδειχνε σ' ὅλους πόσον αἱ γυναῖκες ἦτανε ὁμορφες καὶ πόσον αἱ ἄντρες ἔμεναν περήφανοι, ἐπειδὴ ἐκρατοῦσαν δική τους τὴν ὁμορφίαν αὐτὴ καὶ τὴν ἐστήριζαν μὲ τὸ δυνατό τους χέρι νὰ προσβαίῃ πάντα θριαμβητικὴ καὶ συντρόφισσα τῶν πόθων τους. Ἐπενοῦσαν οἱ ἐρωτευμένοι ἄντρες μὲ τὴν βεβαιότητα, ὅτι κατέχουν τὸ θησαυρὸ τους ἔτσι, ὅπως τὸ ἠθέλην ἢ ἀποκτητικὴ ἀγάπη τους, κ' οἱ ἐρωτευμένες γυναῖκες μὲ τὴν πεποίθησι, πὸς τῆς ὁμορφιάς τους ἢ δυνάμει ἔχουν ἀκόμη πόθους... Κ' ἐνῶ τους ἐβλέπαμε νὰ περνοῦνε, στηριγμένοι ὁ ἕνας ἐπάνω στὸν ἄλλο σιγχατὰ καὶ μὲ πόθος, καὶ τῆς ζήλειας ἢ γλώσσα ἐμεγάλωνε μέσα μας, ἀκούσαμε ἔξαφνα κάποιον ποῦ ἔβλεπε κ' αὐτὸς στοχαστικὸς, τὸν ἀκούσαμε νὰ λέει: —Κακόμοιροι ἄντρες! πόσον εἶσαστε ξένοι ἀπὸ τὴν ἀλήθεια καὶ πόσο δὲ νοιώθετε τὸ μαρτύριο τῶν δυστηγισμένων αὐτῶν γυναικῶν! Ἔτσι ἕνα βράδυ κ' ἐγὼ στὸ μιλακὸ τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ ἔδοξίμαζα τὴν ἡδονὴ νὰ στηρίζεται δυνατὰ ἐπάνω στὸ μπράτσο μου τὸ μπράτσο μιᾶς ἀγαπημένης γυναίκας, ποῦ ἐσκόρπιζε μέσα μου καὶ γύρω μου τὴν ὁμορφιά της καὶ ποῦ μοῦ ἐφιθύριζε μὲ ἄλλο μὲν φωνή: Πόσο δύσκολο πράγμα εἶναι νὰ μένῃ πάντα ὁμοία μιᾷ γυναικί, ὅτ' αὐτὴ ποῦ ἄντρα, ποῦ μπορεῖ νὰ νοιώθῃ τί εἶναι μιᾷ γυναικί...

ΚΑΒΑΛΛΑΡΗΣ

— Ποιὰ ταραχὴ, φίλοι μου, κανονίζει τώρα τὴ σκέψι σας καὶ φαίνεστε σὰν ἀνθρώπου χροῖς ἀπόφασι νὰ προσορῆστε στὸ δούμι σας;

— Ἐπιγλάνει ἡσυχία καὶ σὰν γεμάτοι σταθερὴ πεποίθησι, ὅτι ἔτσι.

ὅπως βιαζίζονμε, φτάνονμε μὲ ἀσφάλεια στὸ τέλος μας. Στὸ μεγάλο τὸ δρόμο, τὸν ὅμοιο μ' ἀτελείωτη γραμμῇ, ποῦ ὀδηγáει στὸ ἄπειρον, ἐφάνησαν ὀρηκτικοὺς ἕνας καβαλλάρης. Ἦταν νέος καὶ σὰν νὰ μὴ ἐφοβόταν, ὅτι ἐμπρὸς του θὰ βρεθῆ ἑμπόδιον ἢ ὅτι τὸ ἄλογό του θὰ κουρασθῆ ποτέ. Τὸ ἄλογό του, ἀπὸ ράτσα εὐγενικῶς μὲ τὸ σπαθῆτο κορμὶ του, ἦταν ἀφροσιμένο, καὶ τὰ πόδιά του τὰ λιγνὰ κάτω, ἐφαίνονταν πῶς δὲν ἐπατοῦσαν στὴ γῆ. Κι' ὁ καβαλλάρης, στερεὰ καθισμένος, δὲν ἐπρόσεχε διόλου τι θὰ συναντήσῃ ἐμπρὸς του καὶ σὴνὰ ἔδειχνε μὲ παρσιόλμα καμώματα τὴν τέχνη του στὴν καβάλλα. Λέν ξερούμε πῶς τὰ χεῖλά μας θέλησαν γὰ τοῦ στείλουν τὸ στοχασμό μας: — Τρελλέ! ποῦ πῆς εἶσαι; πρόσσεξ' ἐμπρὸ σου! μπροσεῖ ἡ τόλμη σου κ' ἡ τέχνη σου νὰ σὲ σκοτώσουν!... Κι' ὁ καβαλλάρης, ὅσο μακρῶς μας καὶ ἂν ἦταν, ἄκουσε τὸ στοχασμό μας καὶ μᾶς ἔστειλεν ἕνα χαρετισιό μὲ τὸ χέρι καὶ μὲ τὸ κορθιδεντικὸ χαμῶγελό του τὸ στοχασμό του. — Προσέξτε κ' ἑσεῖς! Δὲ βιαζίζετε πῶ σίγουρα ἀπὸ μένα. Ὅλοι σας καβάλλα ἐπάνω στὰ ὄνειρά σας καὶ στὴ φαντασίᾳ σας, καβάλλα ἐπάνω στοὺς πόθους σας καὶ στὲς ἐλπίδες σας, ρίχνεστε ὀρηκτικοὶ μέσα στὸ μεγάλο τὸν κάμπο τῆς ζωῆς καὶ ποτὲ δὲ βλέπετε τὰ ἐμπόδια, ποῦ ὑψώνονται ἐμπρὸς σας, ἕως ὅτου ἀπρόσεχτοι νὰ συντριφθῆτε ἐπάνω τους... Ὅλοι μας καβαλλάρηδες, προσφροσιμένοι νὰ συνταπαντήσουμε μπροστά μας τὴ στιγμῇ, ποῦ ἡ τέχνη μας στὴν καβάλλα δὲ φτάνει νὰ μᾶς σώσῃ ἀπὸ τὸν κίνδυνον!...

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΑΛΛΟΥ

... Μὴ λές, ἀνθρώπε ὑποκριτῇ, ψέμματα, ὅτι λυπᾶσαι γιὰ τὸ θάνατο τοῦ ἄλλου. Ἀγαπᾶς μόνο τὴ ζωὴ τὴ δική σου καὶ ὕστερα θιέων, ποῦ ὁ θάνατός τους θὰ σοῦ στερήσῃ κάποιαν χαρὰν ἢ κάποιον προσμενόμενον κέρδος. Πές τὴν ἀλήθειαν, ὅτι ὁ θάνατος τοῦ ἄλλου σοῦ γεννάει τὸ φόβον μονάχα, ἐπειδὴ σοῦ θιμίζει καὶ τὸ δικό σου τὸ τέλος. Ἴσως καὶ νὰ διακρύψῃς καμμιὰ φορὰ μπροστά στὸ λείψανον ἀνθρώπου, ποῦ τὸν ἐγνώριζες καὶ τὸν ἔλεγες φίλον σου· μὰ τὸ δάκρον σου αὐτὸ ὑγροῖται τὰ μάγουλά σου καὶ τρέχει, σὰν νὰ βγαίῃ ἀπὸ τὴν πηγὴ τοῦ πόνου, ὅχι γιὰ κείνον· τὸ κλάμμα σου εἶνε ὁ θρήνος τῆς ψυχῆς σου, ποῦ βλέπει καθαρά τὸν ἐρχομὸ τῆς ἡμέρας, ὅταν θὰ σ' εἶρῃ κ' ἑσένα ἢ ἴδια τύχη ν' ἀντικρύσῃς τὴν ὑποκρισίαν τῶν ἄλλων ἐμπρὸς στὸ κλείσιμο τῶν ματιῶν σου. Μονάχα ἢ δική σου ἢ ζωὴ ἔχει γιὰ σένα σπουδαιότητα, ὅπως μόνον αὐτὴ σοῦ φέρνει τὸν πόνον τὸν ἀληθινόν. Μακρῶς ἀπὸ τὰ μάτια τῶν ἄλλων, ἀνθρώπε ὑποκριτῇ, δὲν θὰ τολμήσῃς νὰ γελάσῃς καὶ τὸν ἑαυτό σου, δίνοντας σημιασίαν στὸ θάνατον ἐνδὲς ἄλλου. — Τὸν ἐνοιάσῃς τὸ στοχασμό σου καὶ τὴν εἰδίμει τὴν ἀδιαφορίαν σου, ἀνθρώπε ὑποκριτῇ, πάντα ἐμπρὸς στὸ θάνατο τοῦ ἄλλου, ὅπως καὶ μιὰ νύχτα, ποῦ μέσα στὴ σιγαλιά της ἀκούστικων φωνῶν σπαρακτικῶς νὰ φτάνουν ἕως ἔξω στὸν ἴσουχο δρόμον ἀπὸ ἕνα φωτισμένο παρῆλθον.

Και κάποιοι ποῦ ἐπερνοῦσαν ἀπ' ἐκεῖ τὴ στιγμὴν ἐκείνην ἐστάθηναν
τρομαγμένοι ἀπὸ τὰς φωνὰς κ' ἔδειξαν ἀληθινὴν ἀνησιβίαν ὡς ἂν
ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ἐσίμωσε στὸ φωτισμένο τὸ παρῶνθρον, εἶδε πρὸς τὰ
μέσα κ' ὕστερα ἤσυχος καὶ μὲ φωνὴν ἀσυγκλήτη καὶ σὰν τὴν ἀλήθειαν
σταθερῆ, ποῦ ἦταν καὶ δική σου φωνή, ἀνθρώπε ὑποκριτῆ, εἶπε· Λέν
εἶνε τίποτε! κάποιος ἀπέθανε...

ΗΛΙΑΣ Π. ΒΟΥΤΙΕΡΙΑΝΣ

JEAN MORÉAS

 ΣΤΡΟΦΕΣ

Σύννεφα, ποῦ καλοκαιριοῦ σὰς περιβάλλει μέρα
πάνω ἀπ' ἀγροὺς ποῦ πλημμυροῦν τὰ στάχια τὰ ξανθὰ
ἔσεῖς ποῦ τὸ μονότονον μοιάζετε τὸν αἰθέρα
Καράβια μεσ' στῆς θάλασσας τὴν ἡσυχὴ ἐρημιᾶ.

Ἔσεῖς ποῦ θὰ περάσετε σὲ λίγο βουρκομένα
μὲ θύελλας δλόμιανρο πρόσωπο, βιυστικά
ὅμοια μὲ σὰς ποῦ τρέχετε μεσ' στ' ἄπειρο κ' ἐμένα,
σύννεφα, σὰς ἀκολουθᾷ ἡ ἀγνωρίστη καρδιά.

~

Μὴν πῆς· εἶνε ἡ ζωὴ χαρούμενη γιορτῆ.
Αὐτὸ τὸ λένε οἱ πρόστυχοι, ψυχὰς κ' οἱ βλάκες μόνου.
Ἀλλὰ πρὸ πάντων νὰ μὴν πῆς, γιατί σ' ἀποκαρδιώνει,
Εἶνε δυστυχίᾳ ἀτέλειωτη, ποῦ λένε κ' οἱ δειλοί.

Γέλασε ὅπως τὴν ἀνοιξὶ κομματιοῦνται τὰ κλαριά
Καὶ κλάψε σὰν τὸν ἄνεμο, ἢ τὸ κῆμα στ' ἀκρογιάλι
Δοκίμασε ὅλες τὶς χαρὰς κ' ὅλες τὶς λύπες πάλι
Καὶ πές· εἶνε πολὺ κ' ἐνὸς ὄνειρου εἶνε σκυᾶ.

ΧΡ. ΕΣΠΕΡΑΣ

ΣΕ ΚΑΠΟΙΟΝ ΠΟΛΥΤΕΧΝΙΤΗ

Σὰν εἶδε πειὰ πῶς δὲν μπορεῖ νὰ ζήσῃ μοναχὸς του
Παντρεύτηκε κι' ἀπέβηκεν... ἄντρας τῆς γυναικὸς του!

Χρ. Ἐσπ.